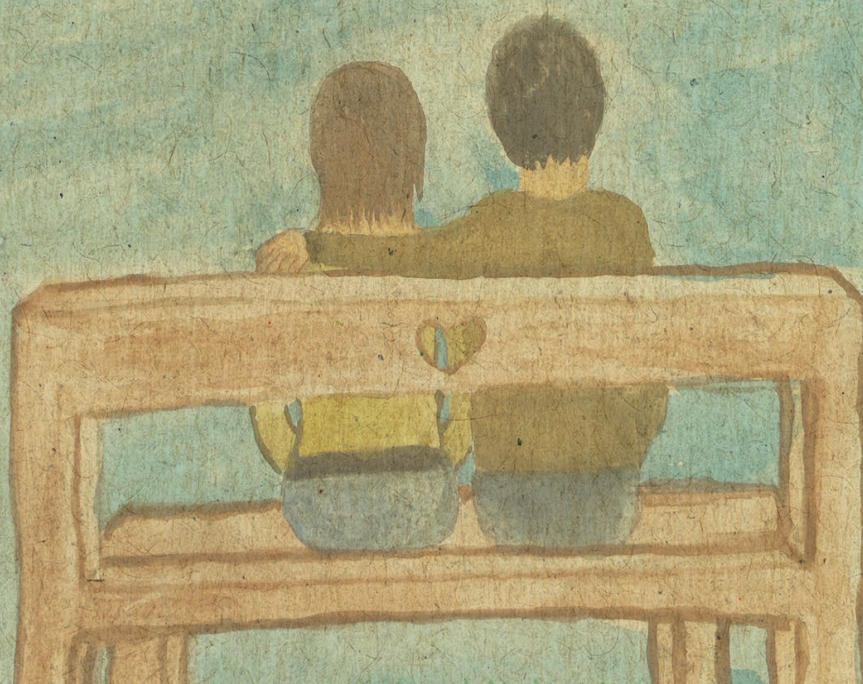

Skvarčepis

Likovni izdelki
POROČILA

ZGODBE

Pesmi

NAGOVOR GOSPE RAVNATELJICE

Daljnjega leta 2009 našega štetja so v Supermestu poročali o nenavadnih pojavih, ki bi jih lahko poimenovali vroče–hladno, saj so se vse leto dogajali temperaturni ekstremi. Takšni so bili komentariji vremenoslovcev, a dejstvo je, da se je tega leta rodila večina superjunakov iz generacije abc.

Strokovnjaki, ki delujejo na inštitutu v Supermestu pravijo, da so imeli sicer nekaj težav pri iskanju značilnosti generacije, a so po raziskavah, ki so trajale devet let, naposled le objavili nekaj rezultatov.

Kljub kritikam na družabnih in družbenih omrežjih, novih raziskavah, ki naj bi ovrgle prejšnje, fotografijam, ki so jih pripravili strokovnjaki, ki se sami uvrščajo v generacijo abc, je jasno, da gre za izjemno generacijo. To dokazuje več dejavnikov, ki jih potrjujejo izsledki, in sicer: nihče iz generacije ni potočil solze, ko so v šolskem letu 2015/16 prestopili prag osnovne šole Ivana Skvarče v Supermestu. Vsi nasmejani so pozirali pred objektivom za šolsko kroniko in starševski arhiv na prvi Skvarčev dan.

V naslednjih letih jih je nekaj obiskovalo podružnico Supermesta v Čemšeniku, nekaj v Podkumu, večina pa je že skušala najti svoj prostor pod soncem na matični šoli. V zadnjem letu je postal pomemben prostor na šolskem kavču.

Za generacijo abc je značilno, da je bila v 6. razredu na daljavo. Veliko jih je bilo, ki so šolske dni prespali ali pa so zjutraj samo z enim očesom pogledali na telefon in kliknili na povezavo, potem pa dremali naprej. Učne snovi je bilo malo, učitelji pa radodarni z ocenami. Oboje je skoraj postalo praksa, ki pa se je v zadnjih dveh letih spremenila in je bolj podobna temu, kar generacijo abc čaka v srednji šoli. Mnogi zjutraj pojedjo zajtrk doma in zato v času šolske malice niso lačni, izjema so štručke, pizze ali polnjeni žepki.

Med njimi se številni dobro počutijo v svetu domišljije, zato so zadnjih devet let veliko brali. Ukvarjali so se tudi s športom, naravoslovjem, še posebej s kemijo, kjer jim skoraj ni para v Sloveniji, z glasbo,

celo na glasbeni olimpijadi, razvijali so računalniško razmišljanje, brez katerega si ne predstavljamo današnjega časa, posvečali so se pisanju zgodb in pesmi, ustvarjanju likovnih umetnin in še bi se dalo naštevati.

V naslednjih letih bodo širom Slovenije uresničevali vrednote Skvarčeve šole, ki so postale sestavni del njihovih supermoči: prijateljstvo, znanje, ki ga je treba povezati s časom, v katerem živimo, empatija, sodelovanje, ljubezen, spoštovanje.

Želimo jim, da ohranijo svoj jaz, razvijejo svoje talente in da hodijo po svetu z odprtimi očmi. Čez nekaj let, pa ne tako veliko, bodo med njimi znanstveniki, umetniki, športniki, kulturniki, voditelji, naravovarstveniki, tisti, ki bodo skrbeli za druge, tisti, ki se bodo borili za druge, torej prijazni ljudje, na katere bodo ponosni njihovi starši, stari starši, prijatelji in zaposleni na osnovni šoli.

Drage devetošolke in devetošolci, stekleničke s supermočmi velja danes napolniti do vrha in jih skrbno hraniti za nadaljnja leta, v katerih bo včasih nekaj kapelj ali pa velika žlica dovolj, da bo dan boljši ali pa vsaj poln spominov, vse dokler se kot šampioni ne vrnete in nam pokažete in poveste tisto, česar mi ne vemo niti ne slutimo. Držimo vas za konice prstov in se sprašujemo ali ste dovolj pripravljeni za tisto, kar vas čaka. Sreča je na strani pogumnih. In zapišite si v srce, da je vsak dan lahko najboljši v letu.

(prirejeno iz nagovora devetošolcem na večer vaje)

Želim vam prijetne počitnice, kjerkoli že boste! Uživajte in se vidimo spet septembra.

Kristina Renko, ravnateljica

DEVETOŠOLCI SE POSLAVLJAJO

Juhu! Konec osnovne šole je tu! Pa je res "juhu", ko pomisliš, da boš popolnoma zamenjal okolje in družbo? Ko pomisliš, da ne boš več del česa tako velikega in enkratnega? Ko pomisliš, da boš za vedno zapustil prostor, v katerem si preživel dobrih 9 let? No, mislim, da "juhu" ne pride več v poštev. Da ne bomo le žalovali ob zaključku, bom z vami delila svoje najljubše in najboljše spomine iz osnovne šole.

Ob prihodu v osnovno šolo sem bila precej sramežljiva, zato sem imela manjše problemčke pri tkanju novih prijateljskih vezi. Ne glede na svoje zadržke sem do tega dne pridobila ogromno prijateljev.

Bili smo tudi v treh različnih CŠOD-jih. Najlepše je bilo v CŠOD-ju Bohinj, a je bilo v CŠOD-ju Škorpigon največ prijateljskega povezovanja v krogu našega razreda. Tam smo imeli zabavo in pogovore brez konca.

V teh devetih letih so mi sošolke in sošolci, učiteljice in učitelji pomagali pri doseganju mojih ciljev in želja ter osvajanju novih znanj. Naučila sem se, da je čas ena izmed najbolj dragocenih stvari, tako kot tudi družina, prijatelji, dom in podpora. Zato mlajšim polagam na srce, naj se vam nikamor ne mudi. Izkoristite vsako sekundo v šoli, ustvarjajte spomine in bodite hvaležni vsem tistim, ki vam vedno stojijo ob strani. Želim vam še nadaljnje uspešno šolanje in izobrazbo.

Lana Aisha Šibila Kozolič, 9. c

14. junij bo zadnji dan, ko se bom s prijatelji sprehodila po šolskih hodnikih. Nikoli si nisem mislila, da mi bo osnovna šola dala toliko znanja in lepih spominov, a hkrati veliko stresa in napora. 1. septembra 2015 sem v to šolo vstopila vsa nasmejana in polna pričakovanj. Naučili smo se marsikaj. Od samih osnov matematike do Pitagorovega izreka, od preprostih zgodbic pri slovenščini do težjih spisov v 9. razredu. Angleščina se mi je v prvem razredu zdela zelo težka, danes mi je skoraj mala malica. Spoznala sem tudi zgodovino Slovencev, zgradbo človekovega telesa, kako žagati, brusiti, risati, kako izgleda svet in drugi narodi, tudi kako nastanejo ionske vezi.

Nismo se le učili, hodili smo tudi na razne izlete npr. odhod na otok Bled, številne ekskurzije, npr. šli smo v rudnik živega srebra v Idriji, v Prešernovo rojstno hišo, na bazene, obiskali smo podjetje ETI in Dewesoft. Vse to pa ne bi bilo tako lepo, če zraven nebi imela svojih prijateljic in sošolcev. Zaradi njih mi je bila šola marsikdaj lažja in prijetnejša.

Osnovna šola mi je dala veliko izkušenj. Poleg tega, da me je marsičesa naučila, mi je dala tudi pogled na svet, na katerega naj se vsak dan potrudimo, da ga spremenimo na bolje. Upamo, da bo prehod in sama srednja šola prijetna in da me bo naučila marsikaj. Tako kot me je OŠ. Strah me je le, kako bom dobila prijatelje in kakšni bodo profesorji. Ali bodo tako dobri kot naši učitelji? OŠ mi je dala osnove, ki jih bom potrebovala v življenju, super prijatelje in včasih dobre učitelje. Za vedno si bom zapomnila svoje bivanje na tej šoli in kaj vse sem dosegla. Vem pa, da bom sošolke in sošolce vedno nosila v svojem srcu.

Anja Grabnar, 9. c

Moja leta v osnovni šoli so bila definitivno zanimiva. Od spoznavanja, igranja, odraščanja v prvih letih, do učenja in dela v zadnjih.

Ob začetku osnovne šole se je moje življenje zelo spremenilo. V prvih razredih sem spoznal veliko prijateljev in pridobil veliko poznanstev. Nekateri izmed mnogih pomembnih dogodkov, ki so vplivali na našo kolegialnost so bili trije obiski ČŠOD-ja, prvič v 3. razredu. Tudi tam sem pridobil veliko znanja in izkušenj. Ko smo kasneje napredovali v višje razrede, so se stvari precej spremenile. Nismo se več igrali in samo zabavali, temveč se je začelo bolj intenzivno delo in učenje.

Matic Troha, 9. c

Zala Zidar Gorišek, 9. c

Kmalu bom dijakinja. Ne vem, kakšni občutki me trenutno obdajajo. Ne vem, ali je bolje, da pogumno nadaljujem, ali je bolje, da sem previdnejša. Naj se veselim, da bom kmalu v novi šoli, ali naj sem žalostna, ker bom pogrešala staro. V Osnovni šoli Ivana Skvarča sem spoznala mnogo prijateljev. Od teh so le redki pravi prijatelji, nekaterim pa se že na daleč vidi, da jim prijateljski odnosi niso vredni omembe. Skozi vsa leta smo se vsi potrudili biti čim boljši razred, čeprav se nekateri med seboj niso preveč ujeli. Od 5. razreda naprej smo bili najuspešnejši razred v generaciji. Do 5. razreda sem bila v razredu (skupini), kjer nas je bilo samo 16 učencev. Tam se nisem najbolj počutila, bolj sprejeta sem bila od 5. razreda dalje. Marsikdaj sem tudi potočila kakšno solzico. Takrat so me sošolci in učitelji prijazno in dobrosrčno potolažili. Ko smo že pri učiteljih ... Tako kot mojim prijateljem in sošolcem, ki so me skozi vsa ta leta spreminjali in podpirali, gre tudi učiteljem ogromna zahvala. Name pa tudi na druge so na izredno potrpežljiv in prijazen način prinesli znanje. Dali so nam možnost, da lahko obiskujemo krožke, tekmovanja, izobraževalne vikende in mnogo več, kar sega izven okvirjev osnovnega šolanja.

Patricija Škrabar, 9. c

SKVARČA USTVARJA

ČAKAM, DA ...

Sama sediva,
v zvezde strmiva.
Ti čakaš utrinke,
jaz pa tebe.
Čakam, da te luna zmede.
Čakam, da pravi trenutek pride.
Čakam, da tuja roka mojo pokrije.
Čakam, da še zver pred najino ljubeznijo se skrije.
Čakam, da srce z adrenalinom se zamede.
Tvoja roka se moji približuje.
Že se drživa ...
Zdaj drug v drugega strmiva ...
Nenadoma se v topel objem potopiva.
Obljubi mi, da trajal bo vso noč,
da najina bo najmočnejša moč.

Lana Aisha Šibila Kozolić, 9. c

OBJEM

Objem je kot zlato.
Objeti nekoga je včasih težko.
Objemi ga, če čutiš,
da mu v srcu je hudo.
Takrat si z njim
do konca njegovih slabih dni
in čakaš,
da spet poleti!
Bodi junak
in objemi ves svet!
Bodi krepak
in obvaruj naš planet,
da bo svetel in lep!

Alja Uranič, 6. a

Rea Forte, 5. c

KAKŠEN JE SLOVENSKI PUŠELJC?

Nageljček je res gorenjski,
ampak pušeljč je slovenski!

Zraven damo rožmarin
za en lep spomin.

Pa naj bo še roženkravt,
da bo pušeljč bolj bogat.

Vse to slovenski pušeljč ustvari.

Pazi, da bo le ta pravi!

Mimo pa pride narodna noša,
v njej se skriva fant Aljoša,
ki je tudi zastavonoša.

Vrsta fantov je za njim,
vsi dajo pušeljč za klobuk,
da bi jih odrešil muk.

Na fronto se z vozovi odpeljali,
upanje na svobodo v srcu obdržali.

Ko domov so se vrnili,
so jih domači pogostili.

Na padle bo ostal spomin,
večen kakor rožmarin.

Žan Celestina, 6. a

Zala Vita Dolinšek, 9. b

POLETJE JE TU (ČUDNA PESEM)

Poletje je tu,
Z nas letijo kaplje potu.

Na polje sije sonce,
ki razvedri srce.

Otroci v bazenu čofotajo,
ko krokarji krokajo.

Otrok na travico se uleže,
da odmaši si žleze.

Ko vrane s krili plopotajo,
mi v morju čofotamo.

Veronika Nikler, 6. a

ČAKAJOČ NA OBJEM

Vzšlo je nasmejano sonce
in posvetilo na snežno bele kron'ce.
Jaz pa doma posedam
ter sam pri sebi si prepevam.
Ptički se med seboj lovijo,
drug drugemu pojejo, žvrgolijo.
Jaz pa po poti postopam čisto sam,
začnem teči, da bom čim prej tam.
Skoraj ni več rose jutranje
in kot noro bije moje srce.
Vem, da časa nimam na pretek,
zato se ne bom ustavil, četudi bo padal sneg.
Končno sem pred temi lesenimi vrati,
tu že čakajo me topli volneni copati.
Ko odpreš, počutim se kot prerojen
in brž, ko te zagledam,
stečem v topel ti objem.

Patricija Škrabar, 9. c

Lili Šinkovec, 2. a

MEDVED GRE V IZOLO

Nekega jutra se je medved Borko zbudil. Ker mu je bila Izola zelo všeč, se je odpravil na dolgo pot po gozdu. Srečal je srnjaka. Ta ga je vprašal: »Kam se ti tako mudi?«

Medved je rekel: »V Izolo se mi mudi.«

»Zakaj pa se ti mudi v Izolo?« ga je vprašal srnjak.

»Pogledat grem morje,« je odgovoril medved. Šel je naprej po gozdu. Slišal je volčje tuljenje in se spotaknil ob kamen. Rekel si je: »Neroda nerodasta.«

Gledal je naravo in zagledal lisico, ki je imela v gobcu kokoš. Nastavil ji je kamen, da se je spotaknila, kokoš pa ji je pobegnila. Medved je lisico pregnal. Kokoš je bila medvedu hvaležna, zato mu je podarila cvetlico. Medved jo je poduhal. Ker je bila to čudežna roža, je začel hitro teči in kmalu je prišel v Izolo. Tam je videl morje in jadrnice.

Kar zavriskal je od veselja. Ulegel se je na plažo in opazoval valovito morje.

Miha Savšek, 2. e

POGUMEN PETELIN

Nekoč, pred davnimi časi je živel a kokoška po imenu Berta. Imela je sedem piščančkov in tri peteline.

Zvečer, ko so se odpravljali spat, so videli lisico. Vsi so videli, kako je lisica odnesla kokoš. Potem je največji petelin odšel za njo. Medtem, ko je lisica tekla, se je zbodla v taco s trnom. Petelin ji je izpulil trn. Lisica je bila vesela.

Petelin ji je rekel, naj ne je več kokoši. Lisica mu je to obljubila.

Kokoš in petelin sta šla domov. Vsi so srečno živeli do konca svojih dni.

Luka Celestina, 2. e

NAJLEPŠE JE ZAGORJE

Skozi Zagorje reka teče,
to je reka Sava.
Toda reka nič ne reče,
tam nekje le tava.

V tem mestu najdemo več reči,
od prijaznih ljudi do dobrih jedi,
od majhnih igrišč do velikih igral
in majhnih dvorišč do velikih
letal.

V Zagorju imamo vse in še več!

Najlepše je Zagorje,
se strinjajo vsi.
Čeprav je mesto manjše,
ga radi imamo mi.

Le kje neki nahaja se?
Pri Trbovljah je.
Le kaj neki ponuja vse?
Ponuja to, kar je!

Aleksandra Tori, 5. c

Ana Jelen, 2. a

RUDNIK

V starem Zagorju so rudarji živeli,
premog kopali in se fino imeli.

Ko Perkmadeljc jih je obiskal,
lahko da kdo od njih je kosilo iskal.

Rjavi premog so kopali,
cele dneve nove zaloge so iskali.

Z ziherco so si pomagali,
ko po rovih so kopali.

Delo bilo je naporno zelo,
previdni so morali biti močno.
Kljub temu kdaj do nesreče je prišlo,
a včasih so jih miške opozorile na to.

So hitro pobegnili,
si glave rešili,
je rove zasulo
in zaslužek je šel v nulo.

Zdaj rudnik na voljo je turistom,
da si pogledajo lahko,
kako rudarji so živeli
in se fino imeli.

Žiga Grčar, 5. c

Aleksandra Tori, 5. c

KOTREDEŽ

Blizu Zagorja prelepa vas stoji.
Poleti sonce sije, pozimi pa sneg prši.

V Kotredežu tudi lep izvir stoji,
tam ptice pojejo in veter šumi,
znamenitosti pa na žalost ni.

Zato pridruži k pustolovščini v Zagorju se mi
in obišči vse znamenitosti, ki ti padejo v oči.

Rudnik, muzeji,
delavski dom, vse
znamenitosti ogledal si si že,
več pa ti vodička pove.

Rea Fortte, 5. c

ZAGORJE OB SAVI

To mesto je ob Savi,
saj še ne veste, kako se pravi.
To mesto je Zagorje ob Savi.

Imamo veliko znamenitosti.
Naštel vam bom dve ali tri.
Imamo Europark, rudnik in kino
in ne, mi ne pridelujemo vino.

Imamo lepo pokrajino
in eno proizvodnjo.
To je tovarna ETI,
da vam žarnica v hiši zasveti.

Imamo ploščad.
Tam se tudi ti voziš rad.
Gostilna je Tvoj šef,
Tako se samo imenuje, ni zares.

Imamo veliko poznanih ljudi,
kot na primer Primož Roglič,
ki na kolesu drvi
in vse prehiti.

To je mesto naše. In to nam paše!

Žan Justin Guna, 5. c

KNAPI

V Zagorju so knapi včasih živeli,
polne so roke dela imeli.
Škrat Perkmandelj jim je nagajal
in jim vse lopate razmajal.

V rove so vsak dan se podali
tam pa nove komarate spoznali.
Rudarska kolonija zdaj tam stoji,
kjer prej polno bilo je smeti.

V kopalnici rudarski iz belega
v črno obleko so se oblekli,
si dali gor čelado pa ziherco vzeli,
da jih rovi ne bi prevzeli.

Kopitar Franc postavil je kip,
ki knapom in družinam njihovim
bil je navdih.

V Zagorju nikol' jih noumo pozabl.
Posebn' so bli,
kot so zame še vedno te dni.

Lili Lepej, 5. c

Ina Košak, 1. b

ŽIGA X GOMBAČ

Žiga X Gombač,
je bralni zabavljač,
rad po šolah potuje
in novopečene bralce navdušuje.

Iz Ljubljane je današnji gost,
vzeli smo mu še en dan, ko naj bi bil prost.
S svojim delom spodbuja otroke,
naj primejo knjige v roke.

Precej pestro delo ima,
v glavnem je pisatelj,
a tudi drugim poklicem je prijatelj,
ker kar veliko zna.

Kar se tiče stripov, je strokovnjak,
v otroških delih pravi prvak,
za odrasle roman je že napisal,
veliko nasmeškov na obraze narisal.

Lana Aisha Šibila Kozolič, 9. c, in Patricija Škrabar, 9. c

OBJEM

Objem je kot oblak in kot sladkorna pena.

Objemi so kot rožice, ki poleti cveto,
zato vsakega natančno si zapomnimo.

Čisto vsak kdaj pa kdaj potrebuje

čisto pravi objem.

Čisto vsak. Brez izjem.

Prosim za objem je težko.

Zaproši zanj,

pomagal ti bo.

Tinkara Habjan, 6. a

Angelika Mikuš Piskar, 6. a

ZASPANA MUCA

Micka je mucka,

ki rada dremucka,

še raje spi,

jezna pa je, če jo kdo zbudi.

Nek dan

je k Micki prišel njen prijatelj, mucek Žan.

Pa reče:

»Ne, ne. Micke ne smem zbuditi,

da je ne dobim po svoji mačji riti.«

Pa se mucek Žan obrne

in se odloči, da se čez eno uro vrne.

Mucek Žan pride nazaj

in dolgo čaka pred zaprtimi vrati.

»Joj, Micka, kdaj boš ti tu? Kdaj?!«

Zavija, tuli in se jezi,

se v majhno hišico namrščeno zastrmi

in ko se že želi vdati,

se pred njim pojavi postava z majhnimi

volnenimi copati.

»Lepi copati,«

reče Žan,

ko Micka le njega gleda in nikamor drugam.

»Veš, kaj pomeni - trdno spati?«

ga vpraša,

se nad njim jezno znaša

in nadaljuje:

»Glej, da me ne boš več zbudil

ter da boš namesto tuljenja raje pozvonil.«

Žan se je čisto skupaj stisnil,

do sedaj še nobene pisnil

sam pri sebi pa si je mislil:

»No, lahko bi bilo še huje.«

Mucek je šele sedaj ugotovil, da ima Micka

zvonec,

rekoč: sedaj je z mano konec.

Ker se je za svojo mačjo kožo bal,

je hitro dejal:

»Daj, Micka, greva na mačjo kavo,

da se ti odkupim za to zmešnjavo.«

Patricija Škrabar, 9. c

NIK IN SLAM(NIK)

Nekega dne je za devetimi vodami in tremi gozdovi živel fant po imenu Nik. Živel je na kmetiji v majhni vasici, kjer je bilo veliko žitnih polj in posledično tudi slame.

Nekega dne se je odločil, da bo tudi on pridobival slamo. In tako je tudi bilo. Uporabljal jo je za krmo živini, za vzglavnike, jo prodajal meščanom ... Enkrat pa se je domislil, da bo naredil nekaj posebnega, nekaj, kar bi vsem prišlo prav. Začel je risati skico zibelke in jo nato skušal narediti. Ni mu ravno uspelo. Zibelka ni bila dovolj varna za dojenčke. Dneve in noči je risal najrazličnejše skice, dokler ni prišel do zelo enostavne. Na skici je bila oblika klobuka. To skico je začel risati, ko je nekega jutra videl kravo s slamo na glavi. Tako je dobil idejo za slamnat klobuk.

Začel je izdelovati klobuke in jih čez noč izdelal kar 7. Poimenoval jih je SLAMNIK. Uporabil je besedo SLAMA in svoje ime – NIK. Na slamnike je dodal še rdeče trakove in jih odnesel na glavni trg z imenom Avodol. Ker pa je idejo dobil od krave, je zanjo naredil še poseben slamnik, takšen s sočno travo, regratom in najlepšim rumenim trakom iz svile.

Tako je Nik začel prodajati najrazličnejše, nenavadne slamnike in s prodajo toliko zaslužil, da si je lahko kupil prašiča, kokoši, koze, psa, mačko in udobno posteljo. Nik je od tedaj naprej živel res krasno življenje.

Veronika Nikler, 6. a

Nana Polc, 4. d

SLOVENSKI PUŠELJC

Slovenija je čudovita dežela in resnično grozno bi bilo, če bi naš narod izumrl. Čeprav mu je to že velikokrat grozilo, ga je Slovencem v skupni slogi uspelo ubraniti. Razni upori, gibanja, zavednost lastnega naroda in še mnogo več se izražajo kot vrednota, ki je nikoli ne smemo prezreti – pogum. V čast le-temu so dekleta fantom ob odhodu v vojsko ali na fronto podarjala znamenite slovenske pušeljce. Seveda pa sta simbolično imeli pomembno vlogo tudi večna ljubezen ter zvestoba.

Glavna oz. prevladujoča roža v slovenskem pušeljcu je rdeč nagelj. Nekje sem prebrala, da je ta simbol goreče ljubezni, človeške moči in njegove krvi, ki pomeni neustrašno življenje. Nagelj cveti od pomladi do jeseni ter s tem pokaže svojo veličino in trpežnost. Poleg tega zelo lepo diši, kakor tudi rožmarin, ki s svojo zeleno barvo skozi vse letne čase predstavlja trajno zvestobo in trpežnost.

Ta rastlina, ki je tudi zdravilna in hkrati začimba, se je v vojnih časih znašla v slovenskem pušeljcu, ker naj bi pomenila spomin - da dekleta ob odsotnosti ne bi pozabila fantov in obratno. V slovenski pušeljci sodi še roženkravt, ki ponazarja upanje na ponovno snidenje. Njegove in rožmarinove liste so že daleč v preteklosti uporabljali tudi v kulinariki za popestritev okusa. In prav s svojim prijetnim vonjem obogatita tudi sam šopek. Vojna je strašen dogodek in zato je bilo še toliko bolj dobrodošlo izkazati sočutje, zaupanje in vsaj kanček optimizma. Dandanes je slovenski pušeljci manj znan, se pa kot del slovenske tradicije posodobljen, v moderni različici, podarja ob raznih prireditvah ter praznikih. Omenja in ohranja se v mnogih pesmih, kot so »Regiment po cesti gre«, »Delaj, delaj, dekle, pušeljci«, »Pozimi pa rožice ne cveto«, »Kadar boš na rajžo šel« ... Izraža se tudi kot navada, običaj, ki simbolizira Slovenijo. Hkrati označuje veliko pomembnost, ki nas opozarja na krivico pa tudi realno preteklost v zgodovini našega naroda.

Slovenski pušeljci pa je v simboliki lahko drugačen. V moji glavi je nastal takšen, ki bi ga sestavljale visoke Alpe skupaj s sinjim morjem, tu in tam bi se našle še Škocjanske jame ter izviri termalne in mineralne vode. Vse skupaj bi bilo ovito v mogočne slovenske gozdove. Vse, kar zaznamuje mojo domovino, zaznamuje mene in nasploh vse Slovence. Danes imamo svojo državo, jezik in pestro zgodovino, ki nam pove, kaj vse smo morali kot narod prestati.

Močno upam, da bomo znali te naše lepe slovenske običaje ohraniti in jih spoštovali še naprej, iz roda v rod. In to naj velja tudi za slovenski pušeljci.

Patricija Škrabar, 9. c

KNJIGA JA – KNJIGE NE?

Knjiga ja –
knjige ne?

To sedaj sprašujemo se.

O svetu brez knjig
se pogovarjamo.

Grozno bi bilo,
povem vam to!

Svet brez knjig odmislimo!

Prazne ekrane s knjigo zamenjajmo!

Lepši svet za vse bo tako,
zato le knjige berimo.

Zgodbe nam v srcu ostanejo,
glave pa bolj polne so.

Svet brez knjig odmislimo,
z branjem nam lepše bo!

Tinkara Habjan, 6. a

Ela Vetršek, 5. c

KNJIGA MI JE PADLA NA GLAVO

Nekega dne sem se sredi noči zbudila, ker mi je knjiga padla na glavo. Prestrašeno sem jo prijela v roke. Na njej je pisalo: Svet magičnih živali.

Nenadoma pa je začela tudi govoriti. Govorila je o svetu knjig. Nisem imela pojma, kaj je svet knjig, zato sem jo radovedno poslušala. Povedala mi je, da je svet knjig v težavah, to pa zato, ker skoraj nihče več ne bere knjig, ampak so vsi samo na elektronskih napravah (telefon, televizija, računalniki ...).

Kar naenkrat se je privlačna knjiga trikrat zavrtela in že sva bili v deželi knjig. Bila sem navdušena, kajti tam je bilo toliko barv, mavric, različnih KNJIG, velikih, majhnih, tankih, debelih ..., toliko lepih, barvitih različnih knjižnih platnic ... Res sem uživala ob pogledu nanje.

Ravno takrat pa se je v deželi knjig odvijal knjižni ples. Vsi knjižni junaki so plesali, peli, jedli, se zabavali K meni je pristopil princ Max in me povabil na ples. Plesala sva vso noč, dokler ni ura odbila polnoč. Pepelka je odhitela proti kočiji in odšla. Tudi s princem Maxom sva takrat zaključila svoj ples, saj je vzdušje postalo žalostno zaradi Pepelkinega odhoda.

Zjutraj sem razmišljala o čudovitem svetu knjig in njegovih težavah. Odločila sem se, da jim bom pomagala. Le kako bi jim lahko pomagala? Prosili so me, da se vrnem v svoj svet in otroke spodbudim k branju, kajti drugače svet knjig ne bo več obstajal. Poslovala sem se od junakov in se s knjigo v roki vrnila v svoj svet. Ko sem prispela, mi je knjiga dala še dodatne napotke, kako naj spodbudim otroke k branju knjig. Zahvalila sem se ji in odšla.

Nato sem začela s svojo misijo. Sošolkam, sošolcem, prijateljem, sorodnikom ... sem knjige na skrivaj položila na mesta, kjer se jim niso mogli upreti. Podarjala sem jih za rojstne dneve, praznike ali pa kar tako.

Uspelo mi je! Sedaj ponovno vsi radi berejo knjige in tako je dežela knjig ostala. Komaj čakam, da še jaz vzamem knjigo v roke, ko končam s pisanjem te kratke zgodbe. Vzemi v roke knjigo in sanjaj ... Če boš sanjal, bo mogoče tudi tebi knjiga padla na glavo, a raje jo preberi in odpotuj v svet domišljije.

Alja Uranič, 6. a

RAZMIŠLJANJE O PRIHODNOSTI

Prihodnost. Le kakšna je? Nihče ne ve, kaj se bo zgodilo jutri ali dan, mesec, leto ali celo stoletje, tisočletje ... kasneje. Ne vem, kaj si želim postati, ampak upam, da bom ubrala pravo pot. Vem, da želim, ko odrastem, imeti psa, mogoče celo dva ali tri. Bomo videli, kaj se bo zgodilo, nikoli ne veš.

Seveda bodo na moji poti tudi semaforji. Upam, da večina z zeleno lučjo. Na koncu ceste pa hiša...
Z GARAŽO!

Tinkara Habjan, 6. a

Prihodnost je nenačrtana, vsak si jo piše s svojim peresom in s svojo knjigo. Jaz pa si želim postati Raziskovalka, zato da bi lahko raziskala ves svet in odkrila nove lepote. Moja velika želja pa je, da bi bila uspešna in da bi svet postal prijaznejši.

Alja Uranič, 6. a

POČITNIŠKA PESEM

Poleti na morje gremo,
kufre že pakiramo.

Ko kufre si spakiramo,
na počitnice oddirjamo.

Ko na morje smo prišli,
mami po kavo pohiti.

Jaz po bubble tea,
ati pa na ribo kar zleti.

Po kosilu v morje gremo,
notri plavamo in se zabavamo.

Veronika Nikler, 6. a

Kiara Gabriela Wallas, 1. b

VREMENAR

Pred davnimi časi je živel vremekar. Vsak dan je napovedoval vreme in ljudje so ga imeli radi. Nikoli se ni zmotil o tem, kakšno vreme bo. Ljudje, ki so planirali počitnice, so ga spraševali, kakšno bo vreme že več kot 5 mesecev prej.

A nekega dne se je zmotil in vsi so bili začudeni. Kajti to se še ni zgodilo. Nato se je zmotil še enkrat in še enkrat. Tako se je nadaljevalo dolgo časa, a mu ni bilo jasno, zakaj. Zato je začel raziskovati, kako je to mogoče. Preiskal je ves splet in vse časopise in našel je le eno majhno sled.

Pisalo je, da je neki nori znanstvenik nameraval narediti stroj, ki bo spreminjal vreme, zato ga je začel iskati. Zapravil je svoje celotne prihranke za raziskavo. Čez nekaj dni je prispel do nekega skladišča. Odločil se je vstopiti. Notri je našel ogromen in strašen stroj, zraven katerega je sedel znanstvenik.

Vremenarja se je ustrašil, saj že več mesecev ni nikogar videl, ker je delal na tem stroju, ki lahko spreminja vreme. Vremenar in znanstvenik sta se skupaj odločila zaslužiti, zato sta sklenila pogodbo.

Vsako vreme, ki ga bo vremekar napovedal, ga bo znanstvenik naredil. Tako sta začela zaračunavati za napoved.

Žan Lukman, 8. c

ŠOLSKO LETO (RAP POEZIJA)

POLETJE

Kmalu prihaja poletje
in že spreminja se naše početje.

Iz šole se je zaslišalo dretje,
kot da prihaja novo stoletje.

Vsi veselijo se počitnic,
zato za sabo puščajo veliko drobtinic.

Ko pa zvonec zazvoni,
vsem se mudi.

Zadnji šolski dan vsak že drvi,
kot da voda gori.

86465213
Noben'ga več ni.

Matic Troha, 9. c in Žan Celestina, 6. a

Septembra vsi smo se v šolo vrnili
in takoj domačo nalogo dobili.
Res da malo smo godrnjali,
ker mi bi pač radi še spali!

Se šola kmalu začela je resno,
vsi smo zares učili se vestno.
Jeseni je čas res hitro minil,
že avtobus je proti Peci zavil.

Smučali smo po hribu navzdol,
še dobr', da se nismo zabili v kak' kol.

Ocene bile so pogojno užitne,
za en bolj, druge manj imenitne.
Vseeno poskušali smo se učiti,
čim lepša spričevala si pridobiti.

V učno kuh'no smo radi zavili,
novih receptov se naučili.

Tud pesmi in zgodbe smo radi pisali,
na natečajih in tekmovanjih sodelovali.

Branje pa ni nam nič kaj dišalo,
a vseeno se šolsko bo leto končalo.

Razrednika dva
sta nas skoz leto spremljala,
bili smo res prava družčina,
družčina 6. a!

Učenke in učenci 6. a

NA DEŽEVEN DAN

Na deževen dan
je vreme mrtvo in utrujajoče,
vsak je zaspan,
zato počivati hoče.

Na deževen dan
je vsak poklapan,
je žalosten in jezen,
še vedno čaka na svojo edino ljubezen.

Na deževen dan
depresija upravlja moj volan,
se smilim sam sebi,
ker ne morem biti ob tebi.

Na deževen dan
gledam v ekran
najine stare fotografije
in čakam, da sonce posije.

Na deževen dan,
čeprav sonca ni,
si tu še vedno ti,
takrat – nočem stran.

Patricija Škrabar, 9. c

Maja Lebeničnik, 7. a

SKVARČA POROČA

SLIKAR NA OBISKU

V ponedeljek, 22. 4., smo se zbrali v likovni učilnici in ustvarjali na temo Rudolfa Maistra v različnih umetniških slogih. Risali smo karikature, slikali pop art portrete in še marsikaj.

Bilo je zelo zabavno in sploh zanimivo, ko nas je obiskal slikar Milan Razboršek in nam povedal veliko o svojem ustvarjalnem življenju in seveda bil navdušen tudi nad našimi mojstrovinami.

Vsem nam je bilo zelo všeč in bi se z veseljem še enkrat udeležili takšnega dogodka, ker smo preživeli res super popoldan.

Ema Kovač, 7. b, in Žana Zidar, 7. b

ZOTKINI TALENTI 2024

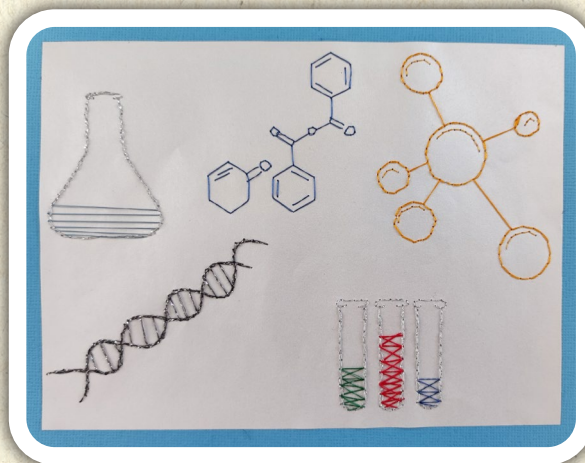
Zveza za tehnično kulturo Slovenija (ZOTKS) je v mesecu juniju 2024 v Cankarjevem domu v Ljubljani organizirala prireditev – Zotkini talenti – v čast najuspešnejšim mladim talentom, ki so se s svojim znanjem, sposobnostmi, inovativnostjo in ustvarjalnostjo izkazali na različnih tekmovanjih iz znanja in srečanju mladih raziskovalcev v šolskem letu 2023/24.

Prireditev je vodil igralec Nik Škrlec, s svojim nastopom pa so nas zabavali tudi odlični mladi talenti s področja glasbe in plesa.

Minister za vzgojo in izobraževanje dr. Darjo Felda je vsem dobitnikom priznanj iskreno čestital in poudaril, da je spodbujanje talentov in zanimanje za raziskovanje ključnega pomena za razvoj naše družbe.

Zlato Preglovo priznanje iz znanja kemije so na prireditvi prejele učenke Ana Janež, Nika Martinčič, Patricija Škrabar in učenec Anej Pušnik.

Ajda Medvešek

Ana Janež, 8. a

SKVARČA JE RADOVEDEN

INTERVJU: PATRICIJA ŠKRABAR

Ob zadnji številki Skvarčepisa pa se spodobi, da izdam še zadnji intervju-letos in na sploh. Tokratna intervjuvanka je večkratna udeleženka tekmovanj, voditeljica šolskih prireditev in drugih dogodkov, Patricija Škrabar.

Prav zaradi teh dosežkov je ta intervju namenjen njej. Če jo želite bolje spoznati, si torej preberite intervju.

Patricija, živijo! Najprej me zanima, koliko si stara?

Hii! 9. junija bom stara natanko 178 mesecev 😊.

Se lahko na kratko predstaviš oz. poveš kaj o sebi?

Rada imam družino, ljudi, naravo, živali ... Strašno se bojim kač. V prostem času rada berem, pišem, pesnim, pojem, ustvarjam, športam, sem na telefonu ... V bistvu se zabavam z vsem, kar mi pride pod roke.

Omenila si pisanje, pesnjenje. Mi lahko poveš kaj o tem?

Ja, seveda. V moji glavi se prelivajo misli, ki jih malo preoblikujem in potem spravim na list papirja. Ena mojih novoustvarjenih pesmi govori o tem, kako nastane pesem. Kar pa se tiče pisanja ... tako, kot pri pesmih, moraš imeti tudi tu velikooo domišljije. Poleg tega pa si moraš izbrati rdečo nit in le tej slediti do konca.

Kaj te je spodbudilo k začetku pisanja in pesnjenja?

Z veseljem povem, da je za to kriva učiteljica Darja Murn, ki me je spodbudila k temu, da začnem obiskovati Ustvarjalno pisanje. Po

tem se me ni več znebila 😊.

Kdaj si sploh začela s tem?

V drugem polletju šestega razreda.

Ali si se letos udeležila kakšnega razpisa, natečaja ... ?

Že na začetku 9. razreda smo morali pri UOS napisati pismo, kaj želimo doseči v tem šolskem letu. Razredničarka Anja Šircelj je nato ta pisma obesila na steno učilnice za biologijo. V tem pismu sem napisala, da želim sodelovati na čim več razpisih in tekmovanjih. To željo sem uresničila, ko sem se udeležila literarnega natečaja Rudolfa Maistra in Pavčkove vitice, za ostalo pa nisem imela časa.

Si dobila kakšno nagrado?

Ja, nagrajeno je bilo literarno delo z naslovom Slovenski pušelj, za Pavčkove vitice pa še ne vem, kako mi je šlo.

Koliko nagrad pa si dobila v vseh letih pisanja in pesnjenja?

Zelooo veliko in na vse sem prav posebej ponosna.

Si se v letošnjem šolskem letu udeležila tudi kakšnega šolskega tekmovanja?

Seveda. Skozi celotno osnovnošolsko obdobje sem se z največjim veseljem prijavljala na najrazličnejša tekmovanja. Pri nekaterih sem bila bolj, pri drugih manj uspešna. Letošnje leto pa sem skoraj pri vseh dobila bronasto priznanje.

Kako ti je šlo, si kje napredovala na regijsko ali državno tekmovanje?

Udeležila sem se tekmovanj iz petih šolskih predmetov. S področja fizike, slovenščine in kemije sem se uvrstila naprej, na regijsko tekmovanje. Pri slednji sem odšla tudi na državno tekmovanje.

Koliko priznanj si torej osvojila letos?

Tri.

Zdaj pa še nekaj vprašanj o tvoji prihodnosti. Ob koncu šolskega leta se vsi med seboj sprašujemo, v katere srednje šole gremo. Torej, v katero greš ti?

Odločila sem se za Gimnazijo Litija.

Se veseliš te nove izkušnje?

Ja, seveda. Ampak bom zelo pogrešala sošolce, učitelje, ostale zaposlene na šoli in sploh celotno šolo. Tekom osnovnošolskega časa smo med seboj stkali prave prijateljske vezi in to še posebej cenim.

Ali boš tudi naslednje leto nadaljevala s pisanjem, pesnjenjem in udeleževanjem na tekmovanjih?

Po pravici povedano bi s tem resnično rada nadaljevala, a je vse odvisno od tega, kaj bo ponudila nova šola.

In še zadnje vprašanje, malo izven teme, imaš ob zaključku šolskega leta kakšno sporočilo ali nasvet, npr. za mlade literate?

Ne ... Saj se samo hecam 😊. Seveda imam! Prijavljajte se na tekmovanja, natečaje, opravljajte bralno značko in izkoristite vse, kar vam je ponujeno. Tudi, če se vam trenutno to ne zdi pomembno, verjemite, da za vse, kar se potrudiš, vложиš svoj trud in energijo, koristi v vašem življenju.

Vsem pa želim naslednje: naj bo vaša pot čim bolj polna užitkov, domišljije ter predvsem novih idej, tudi če se te zdijo NEMOGOČE. Nikoli ne dovolite, da bo pred vami ostal prazen list papirja. Pa prijetne počitniške dni!

Tako, pa je najin intervju prišel h koncu. Patricija, hvala, da si si vzela čas za ta vprašanja in srečno še naprej na tvoji literarni poti. Vi, dragi bralci, pa upam, da ste ob branju tega intervjuja malo bolje spoznali Patricijo. Ob tej priložnosti pa vam z moje strani želim še lepe počitnice in uspešno nadaljevanje šolanja naslednje leto.

Matic Troha, 9. c

Iza Kovač, 2. a

KAKO NASTANE PESEM?

Najprej se nekaj v tvoji glavi premakne,
kot nekakšna ideja, ki se tvojih misli dotakne.

V roke vzameš papir in pisalo,
misli ti narekujejo besede,
ti pa si njih ogledalo
in pišeš, dokler ne pride do zmede.

Potem pa – ne, to ne gre;
na novo začneš čisto vse!

Vzameš povsem prazen list,
začneš rime tkati,
že prične nastajati pesem,
ko naenkrat postaneš resen,
pravi specialist,
takrat je tvoje delo v zagati.

Potem pa – ne, to ne gre;
na novo začneš čisto vse!

Parkrat ponovi se ista zgodba,
pesmim se piše enaka sodba,
nato pa končno rečeš si:
»Ta se mi pa super zdi.«

In končal si to nepozabno anekdoto,
v srcu pa začutil toploto.

A nikoli ne smeš pokazati,
kaj vse so morali tvoji listi prestati.

Patricija Škrabar, 9. c

UREDNIŠKI ODBOR VAM VSEM SKUPAJ

ŽELI NEPOZABNO LEPE POČITNICE!

Uredniški odbor:

Žan Celestina

Žan Holešek Casagrande

Nejla Ibrić

Žan Lukman

Veronika Nikler

Lana Aisha Šibila Kozolič

Matic Troha

Julija Zibelnik

Grafično oblikovanje:
Barbara Lekše

Skvarčepis

Mentorica RaP Skvarčepis:
Anja Šircelj

junij 2024